

sítva lett volna a fellebbezést benyújtani, ettől sem az ügyvédi képviselet nem vonatott vissza, sem pedig ő nem mondott le a képviseletről és így az iratok tanúsága szerint az alperes nő igazolt ügyvédjének egyedül és kizárólag ő tekintendő. A fellebbezést benyújtó ügyvéd azt vitatja felfolyamodásában, hogy a hiányos meghatalmazást „hiánypótlás” végett vissza kellett volna adni az ítélőtáblának. Itt a tévedése az alperes ügyvédjének. Mert hiánypótlás végetti visszaadásnak csak az alapbeadványoknál pl. keresetknél van helye és a jogorvoslat során nincs. A régi perrendtartás szerint is visszautasítandó volt a meghatalmazás nélkül teljesített minden cselekmény. Már pedig az alperes második ügyvédje meghatalmazás nélkül járt el, de különben is nem tekinthető az alperes igazolt ügyvédjének. Itt nem arról volt szó, hogy az alperes meghatalmazása hiányos volt, hiszen nem volt meghatalmazása az alperes ügyvédjének, mert az a meghatalmazás, amely a fellebbezésnél feküdt nem vonatkozott ezen házassági per vitelére. Helyesen tekintette az ítélőtábla az alperes fellebbezését he sem adótnak, mert a magánjogi elvek szerint is a meghatalmazás (és ez vonatkozik az ügyvédi meghatalmazásokra is) vagy az ügy befeljtével szűnik meg, vagy annak visszavonásával, vagy pedig felmondás által. Miután az alperes nő első ügyvédje az iratokból megállapítón nem mondott le a képviseletről és tőle a meghatalmazás vissza sem vonatott, ugy tekintendő ma is, mint az alperes ügyvédje, aki azonban a törvényszék ítélete ellen fellebbezéssel nem élt. Tehát joga volt az ítélőtáblának a Pp. 486. §-át alkalmazni és a felek meghallgatása nélkül visszautasítani a fellebbezést, mert nem pótolható hiánynak minősítette az ahhoz csatolt új meghatalmazást.

A felperes „bona fide” lépett új házasságra, amely házassága föltétlenül érvényes és az alperesi felfolyamodás nem döntheti meg sem a tábla intézkedését, sem a felperes új házasságát.

*Dr. Medgyesi István
szatmári ügyvéd.*

Örökbefogadási szerződés megtámadása. Az utóbbi esztendőekben egyre szaporodik az örökbefogadási szerződés hatálytalanítására indított perek száma és így egyre bővül a Kuria gyakorlata. Legújabbán a Kuria P. I. 589/1925. sz. határozatával bíralt el egy ilyen keresetet, amelyet a felperes örökbefogadók indítottak azon az alapon, hogy a szerződés megkötésénél az indító ok az a kölcsönös megállapodás volt, hogy az örökbefogadott náluk marad, gondjukat viseli és munkájában őket támogatja, utóbb pedig az örökbefogadók lakásáról az örökbefogadott eltávozott. A Kuria a keresetet elutasította arra az elvi jelentőségű határozatra hivatkozással, hogy az örökbefogadási szerződés egyoldaluan csupán oly okból hatálytalanítható, amely az örökségből való kitagadásra is elegendő. Hozzá tette még a Kuria ehhez az indokoláshoz azt is, hogy az örökbefogadási szerződés lényege az örökbefogadott öröklési jogának biztosítása és ezen jog feltételhez nem köthető, a felperesek érvelésének tehát, hogy őket a szerződés megkötésénél a fentebb előadott indokok vezették, még akkor sem adnak alapot a kereset megítélésére, ha ez az indok kifejezett feltételként kikötöttet volna. A német irodalom régen ismeri a Bedingungsfeindliche Rechtsgeschäfte műszavát, megjelölve ezzel a szóval az ügyletek azon kategóriáját, amelyek feltételhez nem köthetők. A családjogi ügyletek kü-

lönösen, amennyiben státus-kérdésre vonatkoznak, az ügyletek ezen kategóriájához tartoznak és így a Kuria döntése az elvi határozaton túl is kétségtelenül helytálló.

B. S.

Fajlagos kötelem és veszélyviselés. A *genus perire non censetur* római jogi tétele óta állandó élv, hogy a fajlagos kötelem nem szünhetik meg a kötelem tárgyának elpusztulása okából. Grosschmid éles elméjű fejtegetései mutattak rá először arra, hogy a fajlagos kötelem a teljesítési szakban egyedivé válik, jogásztalanabbul szólva, hogy a fajlagos kötelem teljesítésére is mindig egy konkrét egyedi tárgy szolgálhat. A kötelem felvállalható fajlagosan, de teljesíteni csak egyeddel lehet, mert az egyed az, ami létezik és a faj csak elvontság. Ezen fejtegetései közben állította fel Grosschmid a zártfajú kötelem fogalmát, amely átmeneti alakzat a fajlagos és egyedi kötelem között. Az elméleti fejtegetésnek gyakorlati következtetését Grosschmid abban a tételben vonta le, hogy ha a fajlagosan felvállalt kötelem a teljesítési szakban egyedivé változik azáltal, hogy kijelölődik az az egyed, amellyel a kötelezett a maga tartozását teljesíteni kívánja, úgy a fajlagos kötelemre is, amely ekként a kijelölés által egyedivé konkretizálódott, az egyedi kötelem veszélyviselési szabálya áll, vagyis ha a kijelölés után pusztul el a teljesítésre szánt egyedi tárgy, úgy az adós ezáltal a teljesítés alól mentesül.

Grosschmid fejtegetéseit egy kuriai ítélet teszi aktuálissá. A szóbanforgó esetben felperes 568 palack pezsgő kiadását vette keresetbe. Az eladó alperes a II-od bíróság által megállapított tényállás szerint az eladott mennyiséget a felperes tudtával és hozzájárulásával beraktározta. A Kuria ítélete (P. IV. 2126/1925. sz.) a következőket mondja ki: „a tényállás szerint az alperesnek az eredetileg helyettesíthető dolgok szolgáltatására irányuló kötelezettsége az elraktározással *zártfajú kötelemmé változott át*. Az anyagi jog szerint pedig zártfajú kötelem esetében, ha a szolgáltatás lehetetlenné válik, a szerződés hatályát veszti. Anyagi jogszabályt sértett tehát a főlebbezési bíróság, amikor az alperest a hatályát veszített szerződés alapján teljesítésre kötelezte“. A döntés helyességéhez szó nem férhet és örömmel kell üdvözlönnünk, hogy ezen ítéleten keresztül is egy elméleti tanítás szivargott át a birói gyakorlatba. Mégis reá kell mutatni arra, hogy éppen elméleti téren az indoklásba hiba csuszott. Ami az adott esetben történt, az Grosschmid fent hivatkozott fejtegetései értelmében a fajlagos helyettesíthető dolgokra vállalt kötelemnek